

[Lenger]

Jeg vil først kort omtale ministerens to forslag.

Det mindreprovenu, som kommuner og amtskommuner får ved en nedsættelse af grundskyldpromillerne, skal jo hentes på en anden måde. Kommuner og amtskommuner kan vælge mellem serviceforringelser, forhøjelse af personskatterne og forhøjelse af taksterne, og det er tre alternativer, der har det tilfælles, at de med større sandsynlighed vil ramme de laveste indkomster og de dårligst stillede grupper, end grundskylden vil gøre. Hvilket alternativ der vælges i de enkelte kommuner, vil nok variere noget, men det resultat, ministeren har sikret sig, er klart nok, idet alle tre alternativer peger den forkerte vej sammenlignet med grundskylden. Fordelingspolitisk vil de under alle omstændigheder vende den tunge ende nedad, og så er spørgsmålet kun, hvilken måde den enkelte kommune vælger. Derfor afviser VS ministerens forslag, og det gælder dem begge to.

Socialdemokratiet foreslår i lovforslag nr. L 176, at den amtskommunale grundskyldpromille fastholdes på de 10, som den er nået ned på gennem de seneste år. Det vil vi gerne støtte, ikke mindst fordi alternativet tilsyneladende er, at aftrapningen ellers skal fortsættes.

Så vil jeg gerne ofre lidt flere bemærkninger på lovforslag nr. L 175.

Med de udtalelser, der er faldet, ser det ud, som om SF og VS kan blive afgørende for forslagens vedtagelse, og lad mig derfor sige, at strukturen i forslaget fra socialdemokratiet kan vi godt acceptere. Derimod er vi ikke indstillet på lige præcis i dag at sige ja til forslagens præcise udformning, og vi vil gerne regne nogle eksempler igennem sammen med socialdemokratiet.

Det første problem, vi ser i forslaget, er, at kommunernes selvbestemmelsesret indskrænkes noget, fordi minimums- og maksimumsgrænserne for udskrivning af grundskyld ikke erstattes af et frit valg, når den særlige værdistigningsafhængige grundskyldudskrivning altid skal ligge på 40. Vi kunne forestille os, at kommunen havde en ret til, eventuelt inden for bestemte grænser, at beslutte udskrivningens størrelse.

Det andet problem er straks mere alvorligt. Det vedrører Københavns og Albertslund kommuner. Ifølge bemærkningerne vil forslaget gavne i hvert fald Københavns

kommune, fordi der inddrages en række ejendomme, der hidtil ikke har været afgiftspligtige eller kun har været delvis afgiftspligtige, i skattegrundlaget, og det er for så vidt rigtigt, men det er meget svært at foretage en egentlig beregning af, hvad det vil betyde for Københavns kommune. De beregninger, der findes vedrørende dette forhold, har lidt andre forudsætninger end dem, socialdemokraterne kan bygge på, men hvis man antager, at der vil ske en forøgelse af de jordværdier, der inddrages til beskatning i Københavns kommune, på 2-3 mia kr. - det har ministeriet for skatter og afgifter antaget på et tidspunkt - er det 100 eller 150 mill. kr., vi taler om i denne forbindelse. Det er selvfølgelig hverken helt eller halvt nok til at gavne Københavns kommune i det omfang, man har brug for det, men jeg forstår også, at Københavns kommunes samlede økonomiske situation selvfølgelig ikke skal klares ved dette forslag. Omvendt vil et beløb af denne størrelsesorden blive modvirket af en række andre faktorer i Københavns kommune, og de beregninger, som foreligger, og som jeg sagde er foretaget på et noget andet grundlag, overvejer bl.a. spørgsmålet om hovedstadsudligningen og den landskommunale udligningsordning på grundlag af nogle forudsætninger, der ikke er helt de samme i forslaget her fra socialdemokratiet. Derfor vil jeg nøjes med at nævnte disse cirkatal som den måde, vi har opfattet virkningen for Københavns kommune på.

Hvad derimod angår Albertslund kommune, ser konsekvenserne alvorligere ud. Ganske vist nævner socialdemokratiet i bemærkningerne, at man vil overveje en særlig kompensation, men det forhold må vi have mere præcist beskrevet, før vi vil give endeligt tilsgodt om at stemme for lovforslaget.

I modsat fald kan vi let komme til for smed at rette bager.

Det er jo entydigt Albertslund kommune, der fremfor nogen kommune kommer i klemme ved forslaget her. Ca. 70 pct. af kommunen er bebygget med tæt-lavt byggeri og med parcelhuse, og derfor vil indførelsen af en maksimumsgrænse få store provenumæssige konsekvenser, der virker allerede fra 1986. En andel på 70 pct. er unormalt høj, og dertil kommer, at man har anvendt bygge- retsprincippet ved vurderingen.